

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

SDA

— Înțelegi că dacă nu mă angajau repede
pe mine, pierdeau postul din schemă?

u r z i c a

Masă cu dar

— Prin urmare, rămânem înțeleși. Săptămîna asta vii la masă la noi. Nevastă-mea ține foarte mult să te cunoască, mai ales că — acum trei luni — n-ai venit la nunta noastră.

— N-am venit că nu m-ai poftit.
— Inexact. Ți-am trimis invitația la redacție.

— N-am primit-o!
— Atunci, probabil că a rătăcit-o socru-meu că el s-a ocupat cu rătăciturile invitațiilor. Dar, mă rog! Acum am pus mîna pe tine, nu te mai las. Săptămîna asta, ești la masă la noi.

— Toată?
— A, da, bine zici, că n-am fixat ziua. Astăzi e luni, nu?

— Luni, da.
— Va să zică, miine nu pot, că la 12 am oră la coafor. Și pînă se termină vopsitul, se face tîrziu.
— Dar, ce? Îți vopsești părul?
— Nu eu, dragă! Nevastă-mea. Dar, cum ea se ocupă, vreau să fie...

— Blondă sau brună?
— Nu ea, frate! Masa! Vreau să fie o masă «pre cinste». Să aibă timp s-o pregătească cum trebuie. Marți, iarăși nu se poate, că are o piatră.

— Unde?
— La cumnată-mea. În fiecare marți au partidă de remi cu pietre. Miercuri o să fie îmbufnată toată ziua fiindcă pierde în fiecare marți, joi, nu pot eu fiindcă am bilet la teatru. Vineri, domnule. Vineri, la două precis, că tot gătim de post. Pui mîncîni?

— Pui de post?
— Nu, măi! Un puișor de mă-măliguță, cu...

— Să nu fie cu urzici bătute, că am destule la redacție.

— Nuuuu... Cu ochiuri românești.
— Perfect!... Și restul...

— N-ai grijă tu, că o să fie destule resturi de joi... E-n regulă?
— S-a făcut!

— Vineri, la două. Să nu cumva să uiți.
— Da, dar nu mi-ai spus unde stai?

— La socru-meu!
— Și el?
— Pe strada Bella Brainer. Știi strada?

— Siiigur...
— E! Ai grijă însă, cum vii dinspre centru, o iei pe trotuarul din stînga și mergi pînă la numărul 38. Acolo, treci pe trotuarul din dreapta și mergi pînă la numărul 49. Pe urmă treci, din nou, pe trotuarul din stînga și...

— Dar de ce trebuie să ocolesc?

Se șapă ceva? E inundație? S-a spart vreo țevă de la canalizare?
— Nu! E o expoziție. De tablă, de fiare, de cazane, de aparate metalice!...

— Nu'nțeleg...
— Parcă e de înțeles?
— Mă faci curios...
— Mă rog! Tu, cel puțin, ești un singur curios. Dar noi sintem o stradă întreagă de curioși, care vrem să aflăm...

— Ce?
— Uite, măi!... Pe strada Bella Brainer, acolo unde ți-am spus că trebuie să treci pe trotuarul celălalt, se află «atelierul de construcții metalice» al Întreprinderii instalații, montaj, izolații care — bineînțeles — are sediul înăuntru, dar activitatea și-o desfășoară afară. Pe trotuar și pe stradă.

— De ce?
— Fiindcă are Kira socoteală... Tabla, care e folosită ca materie primă, precum și alte materiale de dimensiuni mari, sînt aduse cu camioanele.

— Da, și?
— Și camioanele fiind mai mari decît curtea întreprinderii nu pot intra în ea. Și nici de-a dreptul în atelier nu pot intra, fiindcă nu sînt clienți, sînt mijloace de transport. Și-atunci...

— Am înțeles. Marfa se descarcă în fața întreprinderii, pe stradă și pe trotuar.

— Și stă acolo, pînă e dusă, pe brațe, în curtea unității, ca să aibă loc de descărcare, marfa nou sosită.

— Și voi, cetățenii?
— Care cetățeni? Noi sintem alpiniști, acrobați, polisportivi, pînă trecem de locul cu pricina și după aia, ajunși, în sfîrșit, acasă, sintem bătuți la cap ca niște nituri de zgomotul pe care îl face lucrul efectuat în plină stradă. Dar, stai că am uitat să-ți spun. Vineri, cînd vii la masă la noi, să ai grijă să ai la tine un halat murdar și un coif de hirtie.

— Pentru ce?
— Pentru că produsele finite ale întreprinderii, avînd și ele un volum mare, nu au loc în «incinta» localului. Drept care, se vopsesc pe trotuar și pe stradă...

— Bine, dar...
— Nu, nu, nu, nu, că mă supăr.

Fără dar, cînd vii la masă. Să n-aduci nimic. Nici flori, nici bomboane, că mă fac foc, să știi. Adică — dacă ții tu, cu orice preț, să vii la mine, la masă cu dar, ca la nunta — tot poți să-mi faci unul și anume: să scrii la «Urzica» ce-o să vezi, cînd vii. Că, de fapt, de-aia te-am și poftit la masă.

MIRCEA

— ...Apropo! Să reții și două locuri clasa întâia, București— Mamaia... la trenul...

— Ce tren preferi?

Desen de RIK AUERBACH

Fantezie pe canicula

de MIRCEA PAVELESCU

Deschid zadarnic geamul și ușa de la baie
Ca să provoc o undă firavă de curent.
Căldura lipicioasă se-nvîrte indolent
Rostogolindu-și masa fierbinte prin odaie.

În mină și stiloul îl simt incandescent,
Cămașa îmi aprinde pe umeri o vâpăie
Și ca să scap de-această cumplită vilvâtaie
O scot, riscînd desigur să par cam indecent.

De dușuri, înghețată, sirop, răcoritoare
Cu care-mi alin focul pentru-a-l stîrni mai tar
Declar că niciodată nu vreau să mai aud.

Am să rezolv problema pe cale cerebrală
Cîtînd în atmosfera aceasta tropicală
«Călătoria unui român la Polul Sud».

AMINTIRI GAZETĂRES

de VICTOR EFTIMIU

Zilele trecute, coborînd treptele de marmură strălucitoare ale palatului «Scintei», unde lăsasem un articol în biroul secretarului de redacție, un birou mobilat elegant, cu ferestre largi, cu o splendidă vedere asupra parcurilor, a lacurilor, a Capitalei cu blocuri înalte și cu bulevarde largi, — nu știu de ce, prin contrast, m-am pomenit din senin, cu aproape șazeci de ani în urmă, la începuturile mele gazetărești.

Era prin 1907. Lucram la diferite ziare și reviste efemere ale vremii, în redacții sărăcăcioase, întunecoase, înghețate, în seri de iarnă luminate de o amărită lampă cu petrol. Duceam articolele mele și ale altora la tipografie, tipografiile instalate în maghernițe sordide, cu pereții crăpați, cu lucrători tuberculoși, care își suflau puținul aer din plămîni, în degete, să le mai încălzească. Șobolani se fugăreau printre rudimentarele pupitre ale zețarilor.

În redacțiile de pe vremuri am întîlnit figuri neverosimile, oameni declasați, aventurieri ratați, chipuri posomorite care deveneau joviale sub imperiul unei bărdăci cu rachiul numit moldoveancă. La cei optsprezece ani ai mei, ipochimenii aceștia îmi păreau venerabili moșnegi, deși n-aveau mai mult de patruzeci de ani.

Dar mizeria te îmbătrînește repede. Părul încărunțește devreme, atunci cînd nu cade, iar dinții cad, cînd nu îngălbenesc.

Iată-mă din nou, prin imaginație, în mijlocul acestor companioni ai debuturilor mele în publicistică.

Naufrațiați ai soartei, care au cutreierat multe colțuri ale pămîntului, au văzut tot felul de oameni și au trecut prin toate necazurile cîte sînt pe lume.

O mîndrie de multe ori caraghioasă, o patimă ciudată, o lene levantină, — fac pe mulți din ei să prefere biroul sărac al gazetei de mîna a șasea, în loc de o onorabilă ocupație cu ore și îndatoriri fixe.

Trăiesc necunoscuți și mor prin magazine sau își pierd urmele prin colțuri de provincie, oameni cu carte multă, poeți plini de idealuri reformatoare în artă și lazaroni extraordinari de inteligenți.

Cine tipărește acele gazete și pentru cine? Cine le citește? Apar cu zgomot mare, trăiesc modest și pier ca stelele căzătoare, fără să le știe nimeni urma. După ele rămîne «pe drumuri» un om care n-a avut niciodată unde dormi dar care, cît ieșea gazeta, avea cărțușie de «prim-redactor» și doi lei salariu pe zi.

Se vîntură idei înspăimîntătoare prin aceste redacții...

Scriitori mari ai României sînt niște plagiatori nerușinați, iar răposatul X a fost cea mai mare figură literară a timpului, deși nu l-a cunoscut nimeni. Se clasifică artiști și politicieni în cronologii bizare. Se vorbește de legăturile nepermise ale șefilor statelor europene. De cutare viitor ministru se zice că e fiul ilegal al cutărui suveran, și se decretează ca irealizabilă chestiunea aeroplanelor.

«Redactorii» aceștia au pseudonime trăsnete și subtilități sufletești neînțelese. Ei vin dintr-o altă lume și trăiesc o altă viață.

Așa a fost și dispăruții mei prieteni Corneliu d'Almanzor și Căpitanul. Așa i-am cunoscut — e mult, foarte mult de atunci — pe amîndoi, în redacția «Faciei prezentului», unde intrasem de curînd ca reporter, foiletonist și corector.

Ce-or fi fost în tinerețe, nu-și mai aduce aminte bine nici unul. Ca prin vis, cel cu barbă, Căpitanul, vede cum se răstoarnă valuri după valuri, într-o mare cenușie, vede o pădure de catarge și de coșuri, deasupra plutește un nor de fum și un vuet subțire.

Celălalt, cu barbișon — Corneliu d'Almanzor — își amintește un cer fierbinte, un nesfîrșit cîmp de nisip alb, călduri grozave, oameni cu haine albe și alții negri, fără haine.

Acum, în seara vieții, i-a bătut Dumnezeu într-o redacție sărăcăcioasă, pe amîndoi.

Căpitanul e «redactor-șef». Scrie amintiri din călătorie, traduce un roman englezesc și măcelărește celelalte gazete, să scoată material pentru foaia noastră.

Celălalt umblă dimineața pe la poliție, pe la palatul de justiție și prin alte administrații, culegînd informații, iar după prînz se înfige într-un colț al redacției și corectează șpalturi lungi, cu litere cît musca.

Seara, cînd crespusul își cerne cenușa pe ferestrele nespălate ale redacției, două luminițe roșii se aprind ca niște licurici, de două ori pe minut, vestind că redacția nu s-a golit încă: redactorii fumează.

Cei doi «publiciști» așteaptă pe director care le plătește (sau nu) a treia rată din cei doi franci cotidiani, și cînd innoptează bine, pornesc spre cîrciuma lui Franț.

Sînt mărunți amîndoi, mai mărunți decît toți trecătorii; genunchii uriași ai pantalonilor le bălăbănesc în toate părțile, iar ghețele lungi, întoarse cu virful în sus, parc-ar mai cere un picior.

Iată-i la «Franț».

Cu bărdaca de moldoveancă înaintea, ei povestesc de toate dintr-un trecut fabulos; suferințele și munca de peste zi le-au lăsat în colțul gurii o încrețitură de amărăciune, care nu se șterge decît după a treia bărdacă de moldoveancă.

Și, atunci, înseninați, cu frunțile vesele, simt farmecul primăverii răscolindu-le singele:

— E primăvară, Căpitanule!

— Primăvară, mă frate! Primăvară!

Căpitanul, ceva mai tînăr decît celălalt, se ridică greoi, se apropie, clătîniuindu-se, de masa lungă, năclăită, a cîrciumii și rupe o ramură de liliac dintr-un pahar:

— Ține, măi frate... Că tot ni s-a dus nouă tinerețea fără flori...

* * *

«Căpitanul» a fost pe vremuri, comandant secund pe mai multe vapoare de comerț.

Cînd i-a slăbit încordarea brațelor, s-a apucat de gazetărie, că altceva mai ușor nu putea face.

E scurt și îndesat. O barbă cafenie, ușor încărunțită, îi incinge fața vinătă, gura strîmbă, nasul umflat, ochii stînși.

Celălalt, Corneliu d'Almanzor, — așa se iscălea, numele adevărat nu i-l știa nimeni — spunea că și-a petrecut tinerețele în Madagascar, slujind sub steagul republicii franceze.

Astăzi însă e redus la simplul rol de reporter-corector al foii

— urmare în pag. 13 —

CRONICA RIMATĂ

UM BRA

de ȘTEFAN TITA

Vine umbra după om
Ca un ciine.
După casă, după pom,
Ieri, azi, mîine...

Nu e chip să ai răgaz!
Uite-o sumbră,
Cum se ține pas cu pas
Ca o... umbră!

«Umbra ta aș vrea să fiu!»
Mai spun unii,
Da'-și duc traiul mai tîrziu
Ca nebunii.

Și ca Schlemihl, un erou
Din poveste,
Și-ar da umbre cadou
(Soți, neveste...)

Totuși cînd e vara-n toi
Și, firește,
Soarele cît un Negoii
Dogorește,

Tu o cauți. Uite-o-n parc
Gînditoare,
Cum își mută micul țarc
După soare...

E și colo, la Express
În grădină,
Cu subtil miros de Nes
Și sulfina...

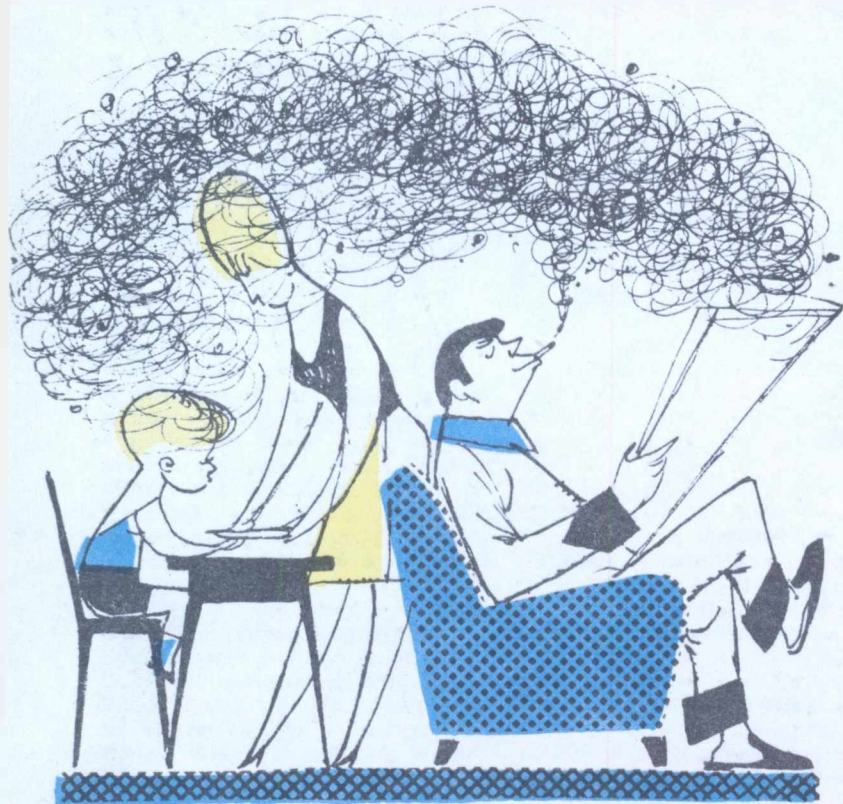
Uite-o moale ca un pluș,
Desfăcută,
Ori mai neagră ca un tuș,
Și tăcută.

Însă ori și unde-ar fi,
Cît Carpații,
Cel mai bine pot umbri
Tot confrații...

Intoarcerea (de pe teren) a fiului risipitor

Desen de A. LUCACI

Un părinte grijuliu să creeze o plăcută atmosferă familială...

Desen de EUGEN TARU

SADI RUDEANU

O PIEȘĂ

- Dumneavoastră? Ce doriți, vă rog?
 — Mă iertați! Aici este, dacă nu mă înșel, Întreprinderea de producție alimentară și textilă, IPAT, din Constanța?
 — Domnul meu, nu văd ce rost mai are să mă mai întrebi dacă știi! Adio!
 — Mă iertați, dar am treabă la dumneavoastră!
 — Imposibil, domnul meu! La noi avem treabă numai noi! Dumneata trebuie să ai treabă acolo unde ești pe ștat! Ceau!
 — Numai o clipă, să mă explic! Am de gând să scriu o piesă în genul teatrului absurd! Și am venit aici să mă documentez!
 — Asta este cu totul altceva! Ieși afară!
 — De ce mă dați afară?
 — Ca să ieși în curte, să intrăm în biroul meu și să stăm de vorbă la o cafea! Ce vă place să beți când stați de vorbă: cafea, ceai, coniac sau un șpriț?
 — Cafea!
 — Sînteți formidabil! Păi dacă beți cafea, atunci cum mai stați de vorbă?
 — Și dacă aș fi băut ceai, ce era?
 — Era fierbinte! Dar un moment! De ce ați venit tocmai la întreprinderea noastră ca să vă inspirați pentru teatrul absurd?
 — Pentru că am auzit că aici se petrec unele absurdități!
 — Și ai avut dumneata ambiție să scrii pe concret? Dumneata imaginație n-ai? Ești de plins, domnul meu! Nu ți-ar fi stricat un stoc supranormativ de fantezie!
 — Ați pus degetul pe rană! Am auzit că aveți un stoc supranormativ de coloranți, în valoare de 65 000 de lei, care vă asigură producția pe doi ani!
 — Domnul greșește! Numai ADAS-ul asigură!
 — Mă rog, nu vă convine exprimarea, dar încolo e just.
 — Orice e just încolo, nu e just încoace!
 — Nu pricep!
 — Nici eu, dar încerc să-ți creez atmosferă de teatru absurd!
 — Mersi! Dar să revenim! Este adevărat că în acești doi ani coloranții se pot altera și nu vor mai fi buni la nimic?
 — Este adevărat! Și iată dovada că nu tot ce este adevărat este și bun! De altfel pentru actul doi al piesei dumitale aș putea să te informez că mai avem și stocuri de tablă și țevă, de care noi nu avem nevoie, nu avem ce face cu ele!
 — Ei bine, nu este aceasta absurd?
 — O fi, dar uite că are succes!
 — Ce?
 — Absurdul!
 — O fi avînd la teatru, dar nu în fabrică!
 — Ba nu, domnul meu! Mai are succes și în alte părți! Uite, tot ca să ai dumneata material pentru actul doi, Întreprinderea de prelucrare a lemnului din Constanța, deși avea balamale pentru tot anul 1965, a mai comandat! Deși avea ceară de șlefuit pentru un an și jumătate a mai comandat o mie de kilograme!
 — De ce?!
 — De ceară!
 — Te întrebam de ce?
 — De șlefuit! Și de clei!
 — Cu asta ce mai vrei?

Kine

— SAU ÎNDREPTA

CONSTANTIN OTTESCU

*Pîneste-l cum arată, îl recunoști ușor,
 Că d-ai-a sint pe lume vînat și vînatör.
 Cu extraplat la mină, cravată de mătăsă,
 Plus o duduie bine, poți să-l poștești la masă.
 Evită pe clientul de tip student cu cioc :
 E indigest : comandă pușin sau chiar deloc.
 Nu se vinează bine și își consumă cu el
 Și timpul și răbdarea... Vinează omul chel :
 E tipul cu complexe, dar nu e lege asta,
 Evită pe bărbatul ce vine cu nevasta :
 Nu dă bacșiș, din contra : își controlează nota...
 Să nu-l poștești la masă cumva, iar dacă tot a
 Ajuns să se așeze vinează-l : asta vrea.
 Dar nu trata cu dînsul direct... mai mult cu ea,
 Femeilor le place (chiar dacă nu sint rele)
 Să cheltuiască soțul dar să comande ele.
 Odată stînd la masă clientul se îmbie
 La un «hors d'oeuvre» strașnic compus cu măiestrie.
 Arată-te cu dînsul amabil, jovial,
 Pînă-n momentu-n care comandă cașcaval.
 Clientul de valoare ia altfel de antreuri,
 Mai complicate : icre, aspiciuri sau pateuri,
 Dar cu clientul care nu e de calitate*

despre absurd

— Tot la aceeași întreprindere! Deși avea clei pentru un an, au mai luat o tonă! Nu o sută de kilograme, domnul meu, nu două sute, nu trei, o tonă! O tonă de clei care să rămână pe veci înclieată în magazie!

— De ce?

— Pentru că s-a trecut la aplicarea unei alte metode de lipit!

— Ce absurditate!

— Domnul meu, «Cintăreața cheală» e un fleac! Dacă scrii piesa asta, dai lovitură! Dumneata știi că fabrica de confecții Oradea avea la 15 aprilie 1965 un stoc supranormativ în valoare de lei 13 561 000? Aproape cât e de aici pină-n Marte!

— Pină-n Marte e mai mult!

— E mai mult, dar ăia-s kilometri și nu costă pe nimeni; ăștia-s lei și ne costă pe noi!

— Și se mai spunea că teatrul absurd e lipsit de conținut! Ia uite ce-i aici!

— Ce-i aici e și la Întreprinderea de construcții și amenajări piscicole din București — I.C.A.P. La 1 ianuarie 1965 aveau un stoc supranormativ în valoare de 2 000 000 lei!

— Și le mai zice și I.C.A.P.!

— Sintem în plin absurd, domnul meu! Dar să nu crezi că o să te las descoperit pe actul trei. Mai vrei?

— Eu n-aș mai vrea, dar dacă este...

— Atunci ridică cortina! Iată! Decor: Trustul central GOSTAT! Din poziția acestuia s-au creat depozite de tranzit pentru aprovizionarea GAS-urilor cu materii prime și materiale! Și așa s-au creat stocuri supranormative la multe G.A.S.-uri! Ca, de exemplu, la G.A.S. Bucium, regiunea Iași! Un reflector... în teatrul absurd este reflector?

Este!

— Atunci, o lumină albă cade în magazie! Și ce se vede? Stocuri supranormative în valoare de 460 000 de lei! Adică de 200 000 lei medicamente, de 118 000 lei saci și de alți bani alte chestii să mai scrii două piese! Asta pentru că Trustul central GOSTAT a repartizat aceste materiale fără să analizeze dacă sînt posibilități de utilizare în G.A.S.! Au încercat cei de la G.A.S. să le folosească dar degeaba s-au zbatut!

— Ce zbugium!

— Bucium!

— Da, dar cînd îi cad pe cap asemenea probleme, se transformă gospodăria din G.A.S. Bucium în G.A.S. Zbugium!

— Domnul meu, decît asemenea calambururi ieftine, prefer teatrul absurd! Vreau să spun, decît asemenea joc de cuvinte foarte clar, mai bine niște vorbe din care nu înțeleg nimic!

— Iartă-mă! Sînt rămășițe ale trecutului meu îndepărtat cînd mai făceam jocuri de cuvinte!

— Cît de îndepărtat?

— Vreo lună...

— În sfîrșit! Atunci ce faci cu absurditățile pe care ți le-am furnizat? Scrii o piesă?

— Nu știu! În orice caz, voi face în așa fel ca să ajungă la urechile celor în drept.

— Și cum o să faci? O să scrii?

— Încă nu știu. O să scriu, sau dacă nu, iartă-mă te rog, o să... zbugium!

Aicos

E O S P Ă T A R —

Abordă stilul rece, cu amabilitate,
Servește-l cu acreală cît să nu-l vezi și miine,
Dar nu-l goni de-odată: îl mai încarci la pîne.
Clientul chiar cu soață și-avar de la natură
Se mai îndreaptă poate trecînd la băutură.
Cînd vezi că vrea doar borviz, arată-te ostil,
Te-a păcălit clientul-vînat, ca pe-un copil.
E dintre păcătoșii ce vrea să stea la masă
(Așa să-l și consideri) cu scopul numai ca să
Asculte ce se cîntă... De-aici e treaba ta
Cum să-l urnești să plece... Să-l lași s-astepte ca
Îndrăgostitul, fata ce-aleargă către altul!...

Tratează-l din înaltul

Disprețului ironic cu replică tăioasă,
Să vezi cum schimbă fețe... Da, aproape de masă,
Să-i lași tot fața veche pătată la culoare
Și dă-i cuțite boante și farfurii murdare,
Friptura dacă vine să-i fie-nții de toate
O probă de micime cît și de duritate,
Să pătimească astfel clientul care-ți fură
Sub ochii tăi de cerber twist fără băutură...

VALENTIN SILVESTRU

INTERVIU MULTIPLU ȘI INEFICACE

Întîmplarea a făcut ca, umblind cu o mașină, duminică, prin București să întîlnesc numele aceleiași cintărețe de muzică ușoară pe șapte afișe, care o anunțau pentru aceeași oră în șapte locuri diferite. Unele anunțuri erau tipărite, altele fuseseră desenate cu pensula, iar unul era scris de mînă și agățat într-un plop. Împrejurarea mi s-a părut foarte pitorească și am încercat să mă dumiresc asupra-i, interesîndu-mă la cei în cauză. Am primit următoarele răspunsuri:

Directorul Casei de cultură a tineretului din raionul...:

— Noi am invitat-o cei dintîi pe tovarășa, fiindcă e tinăra și tinerii o așteptau și era natural să figureze în programul nostru. De altfel am vorbit cu soțul ei la telefon care a confirmat.

Dar persoana n-a venit. De altfel e necăsătorită, nu se știe cu cine a vorbit, cine a vorbit.

Președinta comitetului de părinți de pe lingă școala medie nr...:

— Știți, noi am dat o serbare școlară și am rugat-o pe solistă să se producă cu ceva potrivit, măcar cu un cîntec. Copiii lor le place foarte mult muzica modernă, e normal și-apoi am auzit că dumneaci e foarte drăguță și răspunde la orice solicitare.

Nu s-a luat însă legătura cu artista. Acest mic amănunt a fost scăpat din vedere. A figurat numai pe afiș.

Responsabilul cultural al organizației de Cruce Roșie din cartierul...:

Vă rog să nu fiți atîta de formalști. Niciodată nu vin toți artiștii anunțați. Am mai pus și pe alții, pe același afiș, oameni cunoscuți, că lumea dacă-i vede vine și pe urmă se face antren și nici nu se mai simte nevoia unui program artistic.

Cintăreața n-a fost consultată în nici o privință. Ea fusese o dată la o asemenea reuniune în 1961 și de atunci încoace s-a considerat că se poate face apel la numele ei ori de cîte ori e necesar.

Delegata străzii din raionul...:

— A promis că vine, dar nu s-a ținut de cuvînt. Să mă iertați, dar am avut impresia că ne lasă să înțelegem că ar cere, mă rog, o

retributie, ori noi nu credeam că... Și-am mai avut impresia că ne-a refuzat. A fost totuși anunțată în program, în speranța că, pînă la urmă, poate, totuși, mai știi de unde sare iepurele...

Dar n-a sărit.

Directorul-adjunct al clubului Organizației comerciale locale...:

— Aranjam frate, sigur că aranjam, este unul Moacă sau Miki ori Meca, naiba mai știe cum îi zice, că-l cunoaștem toți, îl poți găsi mereu la Capșa, a luat și un aconto, că urma să reținem din încasări o cotă și el e cel care-i ține fetei socotelile astea, cum ar fi un fel de impresar, că nu-i de ea să se ocupe personal, nu? Dacă n-a venit, n-a venit, l-a trimis în schimb pe ăla de zice bancuri, îl știi și dumneata, nu se poate să nu-l știi, care a apărut în revista aia de-l inchipuia pe un moț pe tren și nu știa cum se deschide geamul și a făcut față băiatul, a plăcut la toți, l-am chemat și duminica următoare.

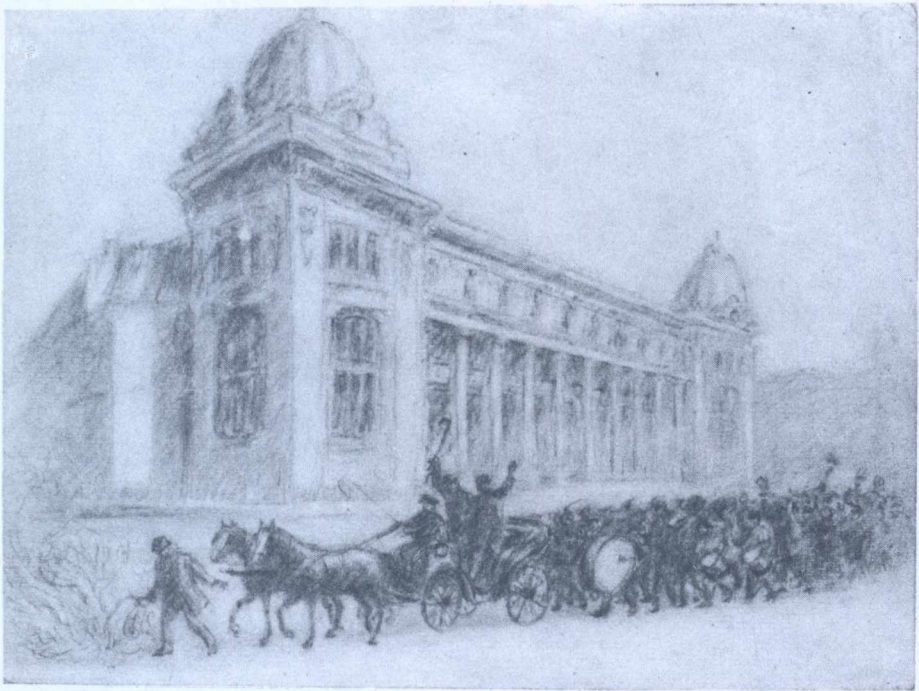
La reuniunea tovarășească de la fabrica... fusese trecută pe anunț, din greșeală, s-au cerut scuze. La balul din Păsculescu-Tei al cooperativei... nu-și mai amintea nimeni cum a fost cazul. Mă rog.

Am luat legătura cu cintăreața:

— Îmi pare rău că nu m-au anunțat. Ce-i drept nici n-aș fi putut să mă duc, oricîtă bunăvoință aș fi avut. Le-am spus și celor de la școală — și cine trebuia să știe știa: m-am înțeles cu o familie dintr-o comună, care avea nuntă, și am cîntat acolo toată duminica, m-am întors tocmai azi-dimineață și numai pentru că am repetiție la teatru și o imprimare la radio — poate și la televiziune, deși nu e încă sigur — altfel stăteam acolo pînă marți; erau oameni simpli și generoși și m-au apreciat exact după merit, nu ca unii gazetari care umblă să caute noduri în papură și nu țin seama de faptul că talentul omului trebuie să se manifeste în mai multe direcții.

Deh!

Duminica viitoare mă duc la cinematograful, nu mai umblu brambura prin București. E ziua mea liberă.

Manifestație politică takistă contra guvernul conservator. După întrunirea care s-a ținut în sala «Dacia» din Piața de Flori, în care diverși oratori și-au exprimat împotriva guvernului o indignare mai mică sau mai mare (după tarif), participanții, au pornit pe străzi manifestând. În desen ei se află în dreptul palatului poștelor. Aici sînt așteptați de șefii poliției Capitalei Jean Th. Florescu și lăncu Brătescu, zis și Decalitrul. Dl Decalitrul, utilat în exterior cu un baston și pe dinăuntru cu un decalitrul de entuziasm puterea ursului, strigă: «Trăiască iubitul nostru șef Take Ionescu! Prozit!...» Fanfara dă semnalul de începere a «patriotismului», iar takistii pornesc în coloană spre palatul regal, unde o delegație de viitori sinecuriști prezintă primului sinecurist al țării, regelui adică, o petiție prin care se cere aducerea la putere a lui Take Ionescu.

Regele, acceptă, îl felicită pe viitorul prim ministru, pe conul Take, și-l consolează pe conul celălalt, care-și face bagajele:

— Nu fi necăjit, boerule, pleacă ai noștri, vin ai noștri.

— De ce să fiu necăjit, majestate? Că doar pămîntul se învîrtește, și noi odată cu el..

EVOCĂRI IEȘENE

de AL. ARBORE

TOPÎRCEANU INEDIT

G. Topîrceanu era net împotriva prefețelor de complezență. Nu le-a solicitat vreodată și nici nu le-a acordat.

În toamna anului 1931 poetul era cam suferind. Se arăta rar prin oraș și părea mai melancolic ca de obicei.

Studenta clujeană, mai tîrziu scriitoarea Marta D. Rădulescu, autoarea pe atunci numai a unui volum de amintiri liceale, îi trimisese din vară o caldă scrisoare prin care solicita o prefață spirituală pentru cea de a doua ediție a cărții sale. Neprimind răspuns și aflînd că poetul e bolnav, dînsa a insistat cu a doua epistolă, de data aceasta în versuri, la care Topîrceanu, de cum s-a izdrăvenit, i-a trimis la Cluj următorul răspuns:

*Urîte zile! Triste vremuri!
Te uiți afară: frig și ceață!
Și-n fiecare clipă tremuri
Că asta-i numai o prefață.*

*De spaima iernii care vine
Lumina soarelui îngheață,
Ai vrea să dormi și n-ai cu cine,
Ai vrea să caști și n-ai prefață!*

*Sau, ești prieten cu o fată!
Dar, într-o bună dimineață,
Te pomenești cu ea de-odată,
Că vrea prefață!*

*Cînd ai la Cluj pe domnul Duică
Cu-nfățîșarea lui măreață,
De ce mai vii la mine, puică
Să-ți dau prefață?*

*Nu vezi ce vremuri păcătoase,
Ce criză mare e pe piață?
Ce lapovișe și vîntoase?
Cum îți mai arde de prefață?*

*Eu sînt o fire foarte calmă.
Cu toate astea-ți spun în față:
Mai bine să-mi fi tras o palmă
Decît să-mi fi cerut prefață!*

*Cu măiestria lui firească,
Paingul ca să fească ață,
Și florile ca să-nflorească,
Mai au nevoie de prefață?*

*Chiar tu, iubita mea consoră,
Tu, care azi te dai pe gheață,
Ca mine-o să devii majoră
Chiar dacă nu-ți dau eu prefață.*

*Și cînd te-i mărita, vezi bine,
Pun rămășag cu cei de față,
Că n-o să vii întîi la mine
Să-ți fac prefață.*

*Dar cel puțin să-mi spui și mie:
Te-a prins mamaia la dulceață*

*Soneriile de bicicletă livrate
I.R.C.M.-ului Bacău de către
Întreprinderea «Drumul Socialismului»
din Bîrlad au fost returnate
producătorului deoarece
nu corespundeau din punct de
vedere calitativ.*

REPREZENTANTUL INDUSTRIEI LOCALE ÎN FAMILIE

— Tăticule, bumerangul acționează ca și unele produse ale industriei locale!

— Cum adică?

— Le trimiți în comerț și ele se întorc înapoi la fabrică!...

Desen de GH. CHIRIAC

*Ori ai stricat vreo jucărie!
Cu ce-ai greșit să-ți dau prefață?*

*Nu știi cum e cu gura lumii
Cînd se repede și te-nhață?
Și pentru mine-atîta nu mi-i,
Căci mie mi-a cam dat prefață.*

*Dar tu cu ce ești vinovată,
Să nu te speli-o-nreagă viață?
Te rog să nu spui niciodată
La nimeni, că ți-am dat prefață.*

*Întîi, prietenele tale,
Cînd nu-i logodnicul de față,
Rizînd te vor lua la vale:
— Sst! Să nu afle de prefață!*

*Bucătăreasa și dădaca
Te-or căina cu fruntea creață:*

*— Așa de tînără, săraca,
Și, uite, i-a făcut prefața!*

*Apoi, vreo babă-antropofagă
Va-ncepe-n formă de povață:
— Pe vremea mea, feteșo dragă,
Minorele n-aveau prefață.*

*Vezi ce te-așteaptă, prin urmare.
Deci, pînă mine dimineață,
Să-mi dai răspunsul la-ntrebare:
Mai vrei prefață?*

*La urma urmei, să ce-ți place
Și cum capriciul te învață.
Eu, unul, nu mai am ce-ți face.
Prefață-ai vrut?*

Poftim prefață!

G. TOPÎRCEANU

Scriind acest răspuns, Topîrceanu s-a amuzat, mai ales că era după terminarea spectacolelor cu revista sa «Bonsoir Iassy», ce se jucase cu mare succes în sala «Sidoli» și simțea nevoia să-și prelungească verva.

O întâmplare nu tocmai extraordinară

Cuprins de febrele creației, măsuram cu pași egali biroul redacțional în care am zămislit atâtea capodopere nerecunoscute deocamdată de contemporaneitate. Pe neașteptate secretara întredeschide ușa discret, își strecoară capul în biroul îmbibit de muze și îmi șoptește:

— Întrebă de dumneata domnitorului Ștefan Lăcustă.

Fac doi ochi mari cit două roate de trapist. Secretara noastră nu suferise niciodată de meningită sau de nevroză astenică.

— Cine întreabă de mine?

— Ștefan Lăcustă.

— O fi vreun pseudonim al unui colaborator, gîndesc eu cu glas tare.

— Posibil. În orice caz nu-i scriitor. E chiar domnitorul din istorie.

Am răspuns liniștit, luînd totuși în mină, pentru orice eventualitate, tamponul de pe birou: «Să între».

Revine secretara după câteva clipe:

— Ai avut dreptate să te miri. Nu-i Ștefan Lăcustă. Am înțeles eu greșit.

— Ei bravo, exclam eu mulțumit că sărmana a ieșit din criză.

— E alt domnitor: Alexandru Lăpușneanu. Domnitorul cel cu certurile cu boierii și apoi cu cășăpia... Zice că a

adus o sesizare... Zice să-l primiți, că de nu-l vreți dumneavoastră pe el, vă vrea el pe dumneavoastră... Și nu minte, că a mai spus-o o dată și s-a ținut de cuvînt; asta nu-i birocrat, cînd o zice o și face! Și e păcat, chiar dacă nu-i cine știe ce de capul dumatăle, de ce să-l pierzi tocmai acum cînd pleci în concediu la mare, singur...

Pînă să mă dezmeticesc, apare în cadrul ușii o namilă de om, încrunțată și înveșmîntată în haine de epocă. Pe cap, necunoscutul avea înfipt un ișlic, cit două etaje și mezanin, trupul uriaș îi era înfășurat în straie cu fir de aur nemarcat, iar între buzele groase pufăia un ciubuc fără sfîrșit, care ajungea pînă la nasul meu, strecurîndu-mi în nări un miros pătrunzător de tutun «Camel» înmuiat în lăptișor de matcă. În speranța să-l îmbunez, l-am luat cu binisorul:

— Măria Ta, aruncă tutunul că produce metastaze...

Măria Sa trase hangerul scînteietor de sub poale, îl așeză deasupra foiletonului meu și rosti:

— În felul acesta o să ai și dumneata un foileton tăios!

— În care fel, Lăpușnene?

Lăpușnene! Mă luase gura pe dinainte,

așa că pentru a-i ușura munca începui să-mi desfac gulerul cămășii...

— Te iert! rosti cavernos teribilul domnitor sosit incognito. Te cruț, n-am vreme acum de timpi morți. M-am repezit din paginile istoriei pînă aici, fiindcă dumneata mă poți ajuta într-o anume problemă.

— Măria Ta, eu capete nu tai! Chiar dacă sînt congelate.

— Chiar de capete e vorba, dar nu de tăiat. De îndreptat. Îmbracă-ți giubeaua de tergal și urmează-mă, Moțoaace.

Moțoaace! Asta aduce a cobe.

— Încotro să te urmez, Măria Ta?

— Plecăm pe teren.

— Eu? Pe teren? Măria Ta, nu mă cunoști! Ce n-a reușit o redacție în atîția ani sperî să reușești dumneata în cîteva minute? Unde anume pe teren?

— La Ieși, capitala Moldovei.

— Dar ce s-a întîmplat la Ieși?

— Păi ieși și pe urmă o să vezi. Hai, ne așteaptă afară un poștalion 1300 tras de 65 de cai putere.

Am urcat și am călătorit preț de trei ceasuri. Am oprit la un han, domnitorul și-a potcovit caii cu vreo 50 de pompe, i-a hrănit cu 25 litri de qvâz octanic și ne-am pornit din nou la drum. Iată-ne ajunși la marginile Ieșului.

— Măi contemporanule, se așternu la vorbă Alexandru Lăpușneanu, ai aflat, cred, din bătrîni, din istorie și din fiuici că eu am domnit peste aceste meleaguri.

— Știu, Măria Ta, te-am simțit și în sesiunea din toamnă, fiindcă în vară m-ai trîntit. Ți-am dat sceptrul în mină înainte să te naști.

— Lasă acum corigențele, despre altceva vreau să-ți povestesc. Pe mine mă leagă multe amintiri de orașul ăsta. Ia uite ce mîndru se înalță. Oraș mare, frumos, caftiere noi, domnițe giugiuc, dughene cu autoservire și cu neon pe frunte, totul e cataif bre... Dar ce ne facem efendi — mă scuzi că folosesc neologismele, dar eu nu sînt abonat la revista «Limba noastră» — ce ne facem cu C.T.C.-ul?

— Despre ce te ce vorbești?

— Controlul tehnic de calitate.

— De unde cunoști dumneata acest termen?

— Eu îl cunosc, din păcate însă nu prea îl cunosc întreprinderile ieșene de construcții. Așa că înmoaie-ți hangerul Pelikan în cerneală și scrie!

— M-ai luat pe nepregătite, Măria Ta. N-am luat cu mine un stoc de satiră și umor

— Dar rezerve interne n-ai?
— Am, dar nu le folosesc, că se termină. Și cum mă descurc fără ele?

— Văd că te descurci și fără ele.

— Și tu începi, Măria Ta? Și pe vremea dumatăle se trăgea în umoriști?

— Pe vremea mea, cînd dădeam turcilor dări, plăteam impozite și în umoriști: 80% parale, 10% umoriști și 10% cronicari literari...

— Și?

— N-a ajuns la Constantinopole nici un umorist, că i-am băgat în aceeași căruță cu criticii... Ba cite unul, uite, tot a scăpat... Dacă poțești să scapi mai departe, scrie despre întreprinderile ieșene de construcții, cu serviciile C.T.C. ca vai de lume... De aceea și calitatea lucrărilor lasă adesea de dorit... Ei, ai scris?

— Scris, Măria Ta. Dar foiletonul îl semnezi dumneata, că altminteri îmi ridic un sferd din Iași în cap. Și pe cei de la T.R.C. (Trustul regional de construcții), care au un C.T.C. descompletat și necorespunzător...

— Arde-i!

— Îi flambez, Măria Ta... Și pe cei de la I.C.R.S. — Construcții și reparații străzi — cu C.T.C.-ul lor existent îndeosebi pe hîrtie...

— Înțepă-i!

— Asta și fac. Învăț din experiența lui Vlad Țepeș... Și pe cei de la I.C.M. — Construcții montaj — blagoslovit cu un C.T.C. pe post de Fantomele din Spessart...

— Lucrează-i tare, cum i-am lucrat și eu pe boierii mei.

— Chiar așa nu pot, Măria Ta, că tu ai intrat în amnistie... Și apoi, ți-am explicat: Îmi sar ieșenii în cap! Am neamuri la Iași. Pe socri! O dată îi vezi că mă sancționează instalîndu-se două luni la mine acasă, la București, în chip de mustrare cu avertisment.

— Și atunci cine scrie despre toate păcatele astea? Că C.T.C.-ul lucrează formal, că numărul notelor de constatare a calității construcțiilor este redus, că nu se întocmesc procese-verbale pentru deficiențele constatate, că...

— Măria Ta, de ce tocmai eu să aștern pe hîrtie asemenea tărășenii? Scrie dumneata că ai domnit aici, cunoști oamenii și ai și platformă.

— Eu n-am vreme. Sînt decedat!

— Roagă pe colegii dumatăle de breaslă. Detașează-l pe Ion Vodă cel Cumplit. O să tremure C.T.C.-urile numai cînd i-or auzi numele.

— Cumplitul e pe teren în altă parte. Scrie despre Blocul B 3 unde a fost o dandana întreagă: Agregate necorespunzătoare, tîmplărie așîderea, vopsitorie la fel, tencuială idem.

— Atunci delegă-l pe domnitorul Petre Șchiopu. Trimite-l la I.C.M. Că merge acolo munca C.T.C.-ului precum numele domnitorului.

— Nu pricep. Merge munca, Petre?

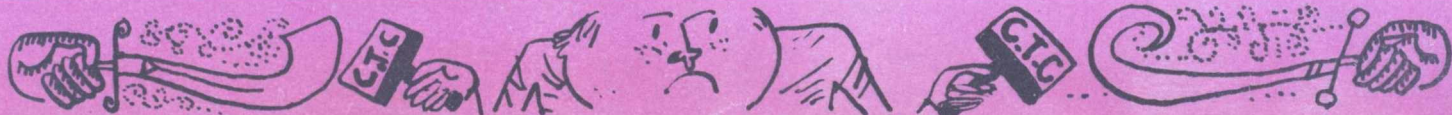
— Merge munca șchiopu...

— Petrică e la T.R.C. Ceteciștii de acolo se descurcă greu... Tot dumneata trebuie să scrii. Scrie!

Și, ca stimulent, Alexandru Lăpușneanu trase hangerul învîrtîndu-l amenințător deasupra capului (capului meu).

— Măria Ta, bagă briciul în teacă. Ce joacă mai este și asta? Ia spada de lingă mine că e ascuțită și am nevastă și copii. Ce soi de glume faci? Și așa mi se reproșează că sînt rupt de viață! Dumneata vrei să confirmi treaba asta la propriu?... Deci ne-am înțeles: eu scriu, dumneata semnezi

ALEXANDRU LĂPUȘNEANU
domnitor
în mod excepțional zis și
I. AVIAN
redactor

N-am văzut nimic!

Nevastă-mea era plecată în delegație, așa că, după ce m-am învîrtit toată ziua prin oraș, am intrat într-un restaurant să măninc o friptură. Am luat loc la o masă. La o altă masă, ceva mai încolo, ședea colegul meu V.

A venit la mine și mi-a șoptit.

— Dacă te întreabă cineva, spui că nu m-ai văzut, înțelegi?

— Nu înțeleg.

— O să vină acum cineva.

— Cine?

— O să vezi. Dar dacă întreabă altcineva dacă m-ai văzut cu cineva, să spui că nu m-ai văzut. Înțelegi?

— Înțeleg — am spus eu, pentru că mi-era foame. De fapt, nu înțelesesem mare lucru.

În sfârșit, a venit friptura. Și, imediat după friptură, a intrat pe ușa restaurantului tovarășa G. de la contabilitatea noastră. S-a uitat la mine, a făcut ochii mari și a venit să-mi șoptească la ureche. Mi-a spus:

— Am intrat cu totul întâmplător.

— Înțeleg! — am răspuns.

— Dar dacă întreabă cineva, spui că n-am intrat.

— Bine.

— Nici eu nici altcineva, dacă întâmplător mai vezi pe altcineva pe aici. Înțelegi?

Începusem să înțeleg. Pe urmă, tovarășa G. s-a îndepărtat conspirativ și s-a dus la masa colegului V, care i-a arătat ceasul, dojenind-o că a întârziat.

În restaurant a mai intrat un cunoscut, un prieten din copilărie. M-am dus glonț la el și i-am spus:

— Dacă întreabă cineva... înțelegi?

— Ce să înțeleg?

— Nu m-ai văzut.

— Înțeleg — zice — dar cu o condiție.

— Care?

— Dacă te întreabă, nici tu nu m-ai văzut pe mine. Înțelegi?

Între timp, restaurantul se umpluse. Cineva s-a apropiat de masa mea și a cerut voie să șadă. N-am avut nimic împotriva. Când să privesc mai cu atenție persoana, mi s-a părut că fața mi-e cunoscută. Zic:

— Parcă v-am mai văzut undeva.

— Imposibil! — zice — Eu n-am fost niciodată acolo.

— Dar poate v-am văzut în altă parte.

— Nici în altă parte n-am fost. N-am fost nicăieri, nu m-ai văzut, nu te-am văzut și în afară de aceasta o să vină numaidecît și nevastă-mea, așa că nu mai continua discuția asta stupidă. Înțelegi?

Am înțeles și am tăcut. N-am mai scos o vorbă, deși nevastă-sa imi fusese colegă de facultate. M-am făcut că n-o cunosc și s-a făcut că nu mă cunoaște.

Cînd am venit acasă, tocmai mă aștepta în fața ușii un vecin. Zice:

— Vreau să-ți vorbesc ca între bărbați.

— Poftim.

— Dacă te întreabă cineva, spui că nici n-am trecut pe aici.

— Bine! — zice — Pentru asta ai venit la mine?

— Nu. Vreau, dacă te întreabă cineva, să spui că toată după amiaza am fost împreună la muzeu.

— La care?

— La oricare. Să zicem, la ăla cu mastodonți la intrare. Și în afară de asta, să-i spui nevastă-mi că ție ți-am împrumutat jumătate de chenzină.

— Mie?

— Da. I-am spus că ești un chefliu. Trebuie să-ți plătești datoriile.

Eu nu pot să las un prieten în ghiarele nenorocirii, chiar dacă e chefliu. Înțelegi?

— Înțeleg.

Am simțit o puternică durere de cap și amețeală. M-am culcat. M-a trezit din somn soneria. Dar nu m-am dus să deschid. Mă fac că nici n-am auzit-o. Poate o fi soția prietenului meu. O fi venit să-mi ceară banii. Sau poate altcineva care a venit să-mi spună să spun că nu l-am văzut. N-o să-i deschid, n-o să-l văd, și-i tot aia.

Am simțit o vijăială în cap și atunci m-am apucat să scriu toate acestea, unde am spus o mulțime de lucruri, deși în fond nu știu nimic, nu s-a întâmplat nimic, n-am fost nicăieri și n-am văzut pe nimeni. Iar dv., dacă ați văzut pe cineva undeva, vă rog să spuneți că nu l-ați văzut nicăieri. Chiar cele de față, dacă le citiți, să spuneți că nu le-ați citit. Să spuneți că nici nu le-am scris. Să spuneți că nu mă cunoașteți, că n-ați auzit de mine, sau, și mai bine, să spuneți că eu nici nu exist.

VICTOR PIȚIGOI

(după o idee de A. Arkanov)

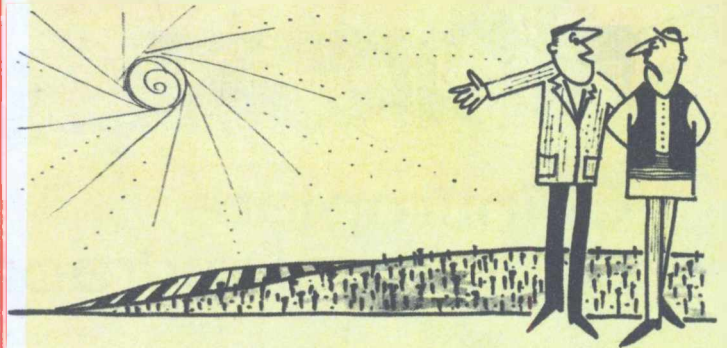

urzica

PE TEREN AGRI

Îngrășămintele chimice primite de C.A.P. Băiceni-Pășcani, în trim. I 1965, s-au pierdut pentru că au fost lăsate în ploaie.

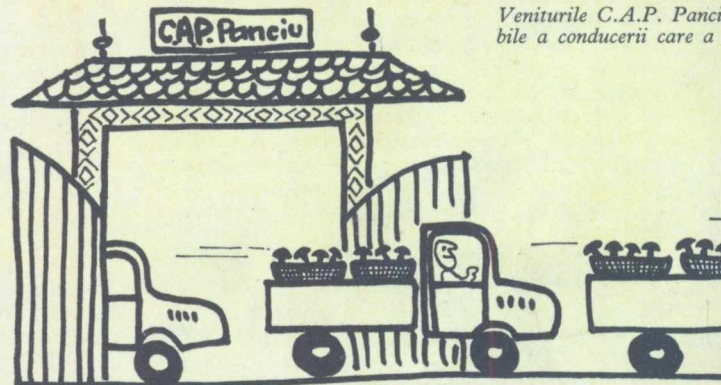
— De ce aveți recoltă slabă? Nu a plouat?
— Ba da. Tocmai...!

La C.A.P. Tibănești-Negrești, în ultimii trei ani s-au cheltuit fonduri neeconomice, investindu-se sume exagerate pentru araci.

— Cum sprijiniți investirea rațională a fondurilor cooperativei?
— Cu araci!

Veniturile C.A.P. Panciu
bile a conducerii care a j

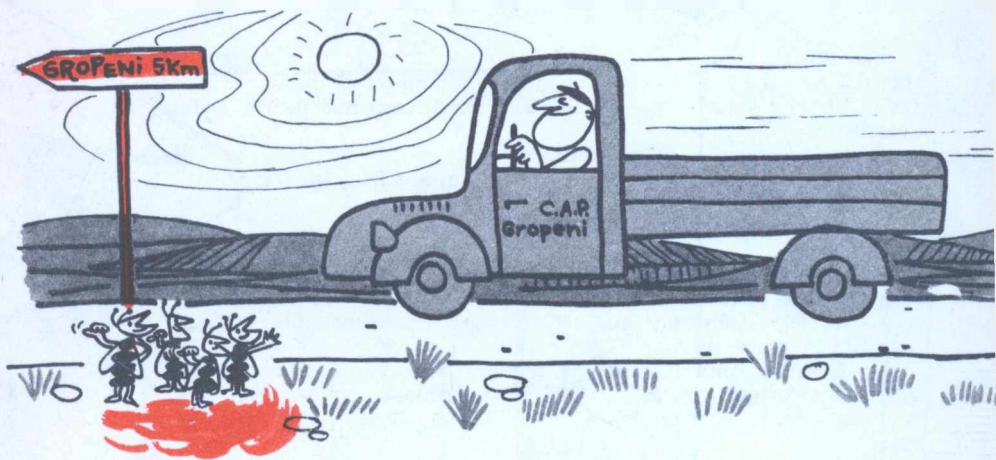
— Iată că nu-i... pag

L

Desene de M. GROSU

C.A.P. Gropeni-Brăila nu s-a preocupat de combaterea gindacului Tanymecus, deși a avut suficiente mai pentru aceasta; din această cauză a fost necesar să se reinsămînțeze importante suprafețe cu po

FĂRĂ CUVINTE

C.A.P. Bosia-Iași și-a procurat un uscător de fin, electric, care nu poate fi instalat, neexistind instalație electrică.

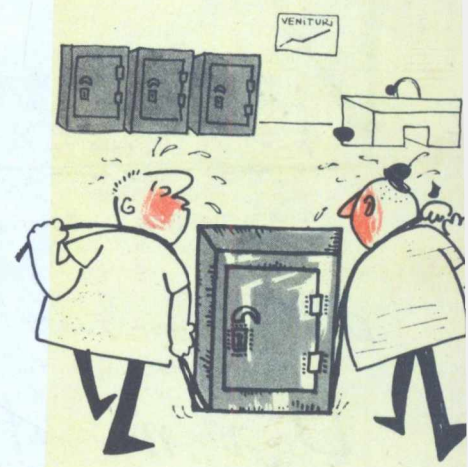
— Gata! L-am instalat!

La G.A.S. Pisc-Brăila nu se folosește, din 1959, utilajul frigorific nou, care stă nedespațet, utilizându-se gheață la atelierul de preparat carne, deși aceasta costă mai mult.

— Ce bine-i să ai o instalație frigorifică!

Datorită faptului că s-a semănat la timp pământul a fost îngrășat, iar semănăturile a fost protejate cu stuț, în primăvara 1965 C.A.I. Chișcani-Brăila a valorificat 55 000 kg spanac realizând un mare venit.

— Uf! De cînd cu spanacul ăsta!...

C.A.P. Hirău-Iași și-a procurat o serie de utilaje, printre care și un rezervor pentru 10 000 l apă, care stau nefolosite și se degradează.

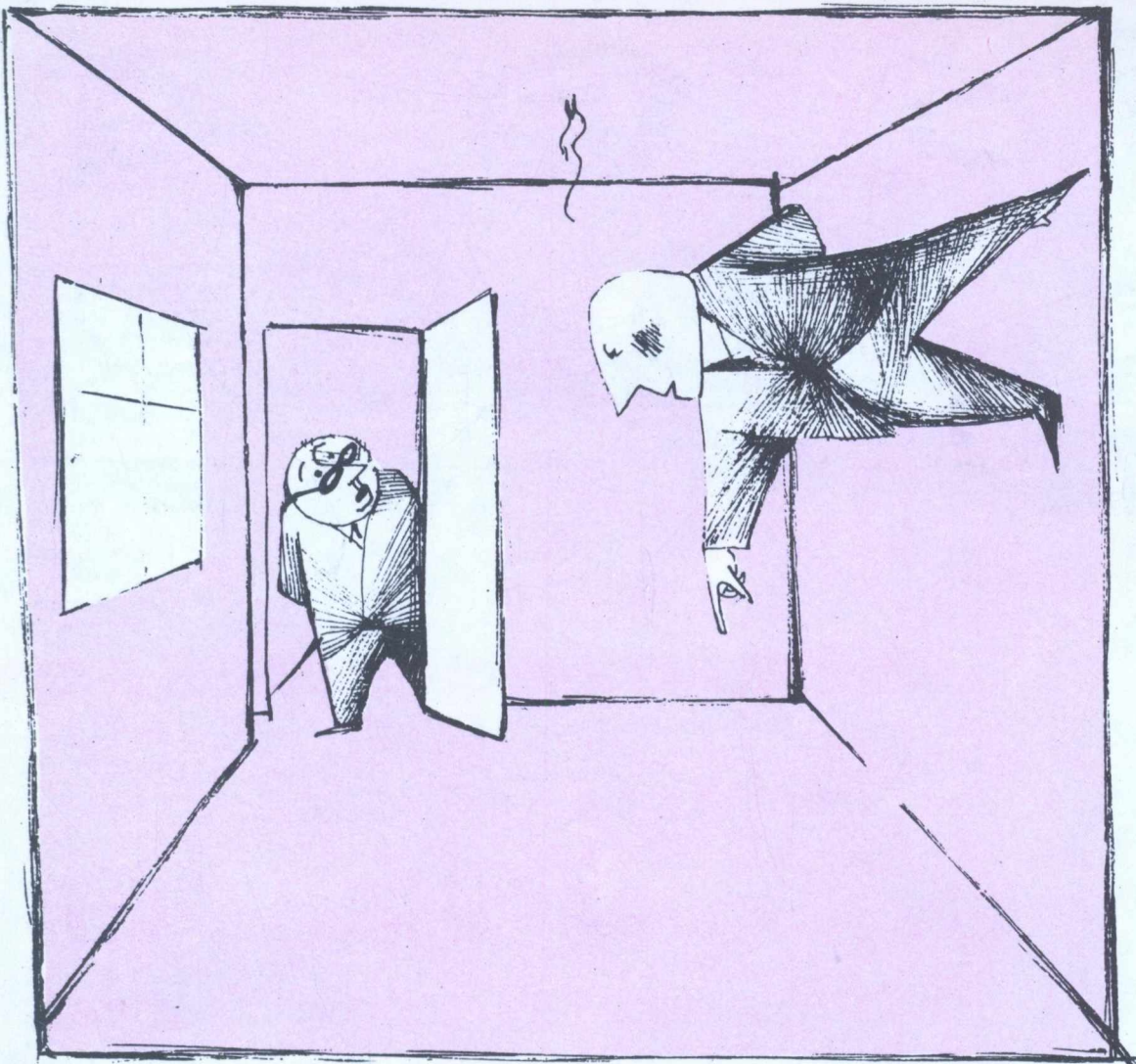

— Crezi că-i face rău?
— Nu: Doar e pentru apă...

apreciabil, datorită inițiativei lăudabilei părăsiri, pentru cultura ciupercilor.

rci!

CUSURGIUL: — Tovarășe inginer, ați montat greșit podeaua...!

Desen de CIK DAMADIAN

M. DJENTEMIROV

Din folclorul POPOARELOR

PESCARI

(Din folclorul polonez)

— Ce pescuiești?
— Crapi, frate dragă!
— Și-ai prins ceva?
— Aș! N-ai habar!
Am tot pindit o zi întreagă
Și n-am adus un crap măcar!
— Te rog nu face pe nebunul.
Cu baliverne n-ai să scapi.
De vreme ce n-ai prins nici unul,
De unde știi că erau crapi?

SANȚIUNE

(Din folclorul american)

Sub bolta cernită, cu stele și lună,
În liniștea nopții, un strigăt răsună.
Călare, sosește șeriful grăbit
Și-ntreabă: — Ce este? Și cine-a răcnit?
Un gangster răspunde zimbînd șmecherește:
— Păi cine? E simplu. Ucisul, firește!
— Și cine mă rog l-a ucis? Dumneata?
— Ei, asta-i acum! Presupunem că da!
— Spunînd «presupunem», pe loc te-ai trădat.
Sărmanul din cauza ta a strigat,
Și-n locu-i acum, și fără tocmeală
Plătești pentru zgomot amenda legală!

SOLUȚIE

(din folclorul croat)

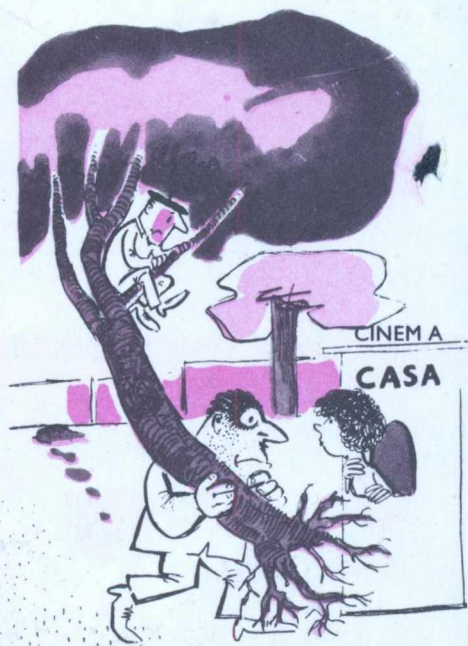
Cindva, sub clar de lună, în margine de sat,
S-au adunat în taină toți șoarecii la sfat.
S-au adunat grămadă, să stea, să chibzuiască
Ce-i de făcut să scape de haita pisicească,
Deci cum să procedeze uniți deopotrivă
Ca haita să devină complet inofensivă.
Din sute de propuneri făcute la-ntîmplare,
Doar cea mai fistichie păru ispititoare,
Adică cea făcută de-un șoarece flecar
Care tuși și zise: — E limpede și clar
Că rezolvăm problema pisicilor, socot,
Făcîndu-le să umble cu... botnițe pe bot!...
Aplaudînd frenetic, toți șoarecii în grabă
Se-nghesuiau să treacă ne-ntrîziat la treabă,
Și doar o șoricioaică bătrînă și sfrijită
Veni cu întrebarea: — Vă rog, doar o clipită!
Cu botnița, desigur, propunerea e bună,
Dar cine naiba poate pisicii să i-o pună?...!

ZGÎRCITUL

(din folclorul ucrainean)

Zgîrcitul stă la masă, iar musafiru-n față,
Și spune-ncet zgîrcitul: — Mîntîci de dimineață!
Îi tragi mereu cu halca și crezi că bine-ți șade.
Să știi, mîncarea multă ca viermele te roade!
Răspunse musafirul zimbînd șiret: — Păi, da,
Cînd mă privești pe mine, te roade pe mata!

— Ce faci, Ghiță? Ce-i cu tine, mă, nu te mai vede omul cu anii!
— Treburile, Victore, parcă tu nu știi?
— Știu, știu, dar nici chiar așa. Mai sînt și alți oameni ocupați pe lumea asta și totuși... Hai cu mine la o bere!
— Victore...
— Nici un «Victore!» La o bere și la un pateu. Eu fac cinste: am luat ieri prima. Ce știi tu cu cine ai de-a face? Hai, hai, fără mofturi... Tovarășe, două sticle de «București» și niște pateuri, dar să fie calde, da? Pateurile, nu berea! Zău mi-a fost dor de tine, Ghiță. Și nevesti-mi, și băiatului, tuturor. Nu mai departe de săptămîna trecută mă întrebă Riki: «Ce mai face prietenul tău, ăla cu mutra ca un cartof cojit?»
— De mine era vorba? Drăguț din partea lui.
— Sper că nu te formalizezi. Așa-s tinerii de azi, Ghiță, zeflemiști. Are șapte'spe ani bătuți pe muchie, nu uita. Mie-mi spune «pop».
— Cum Pop? Ți-ai schimbat numele?
— Nu, mă, așa-mi zice el. Asta-i «apa» pe americaneste.
— Parcă-i mai simpatic «tăticule».
— Ce vorbești, Ghiță? «Pop» — scurt și modern. O silabă în loc de patru cite are «tăticule». Uite cum sună: «Arde-mă cu un pol, Pop!»
— «Arde-mă cu un pol» are șase silabe.
— Ei și? Tu nu te pricepi la generația de azi, mă! Ai față și cu fetele e altceva. Trăiască mica diferență. Ha-ha! Băieții trebuie să fie spirt, Ghiță, să știe să se

— Nu l-am putut convinge să vină să-și ia bilet!

Desen de ȘTEFAN MUNTEAN

descurc

descurce. Și-al meu, slavă domnului, știe. Să-l yezi la școală!

— Învață bine?

— Mă, tot de modă veche ai rămas... Tovarășe, încă două sticle, te rog... Lasă, Ghiță, am luat prima... Ce ziceam? A, da. Nu se întreabă cum învață, nu asta contează... Ia niște note... M-a speriat, zău așa!

— În ce sens?

— Mari, mă, mari! Numai nouă și zece. Rar cite un opt. Și culmea e că nu învață deloc. Dar deloc!

— Și atunci cum...?

— Dacă-ți spun că știe să se descurce. La teze copiază de i-a innebunit pe toți profesorii. Are pe unul la matematică. L-au botezat Argus... Știi tu, ăla din mitologie, cu un ochi în frunte.

— Ța era Ciclop.

— Ah, tare ești pedant, Ghiță! Țstălalț o fi avut un ochi în ceafă. În fine, n-are importanță. Fapt e că pe Argus de la matematică numai al meu îl copiază.

— Și la oral?

— La oral are un sistem întreg de suflare. La toate materiile, nu numai la matematică. Mură în colectiv, vorba lui. Are vreo loi colegi care-i suflă. El în schimb îi duce a cinema, la cite o inghețată...

— Pe banii tăi, nu?

— Dar ce-ai vrea, să-i cîștigi singur? Nu-i destul că învață?... Ascultă-mă pe mine, Ghiță, Riki ajunge departe. Nu că-i înt tată, dar... Să vezi ce-i în stare să facă. Țram cu el în autobuz, zilele trecute. Țngheuială cumplită. La un moment dat, îl vād ă se așază pe un scaun sub nasul unei ăbății. Aia cu gura pe el: «Nu ți-e rușine, ăiat tînăr, în loc să cedezi locul oamenilor a vîrstă...» Și dă-i, și dă-i. El o lasă să-și erse năduful și pe-urmă îi spune, cu o oce stinsă: «Mă iertați, doamnă, sint sufeind de inimă... Stenoză mitrală avansată». Ția, săraca, n-a mai știut cum să se scuze...

— Și tu ce-ai făcut?

— Stai că aici vine partea nostimă. După se dă jos băbăția, mă duc lingă el și-i

spun: «Riki, lasă-mă și pe mine să mă așed nițel». Dar el de colo, cu aceeași voce stinsă: «Nu pot, Pop. Stenoză mitrală avansată».

— Bine ți-a făcut.

— Nu-i așa că-i șmecher?... Tovarășe, ia dă-ne și o sticlă de Tirnave... Lasă, Ghiță, am luat primă, ce naiba! Și nu zice neamțul: «Vinul după bere e-o mare plăcere»?... Da, mă, e tare băiatul, ajunge departe! Și prinde repede, prinde totul. Într-o zi n-aveam chef să merg la ședință și l-am pus pe el să dea un telefon că-s

bolnav. Să-l fi auzit: jurai că-s pe moarte. Pe urmă imi spuse: «Ai grijă, pop, nu cumva să mergi miine la birou, că te faci de riș». Așa că am stat acasă și a doua zi. În schimb m-a pus să-i semnez o motivare pentru diriginte: a lipsit trei zile. Se descurcă, puștiul: dobîndă 300 la sută.

— Eu în locul tău...

— Tu în locul meu la fel făceai. Parcă poți să-i reziziți? Pop în sus, pop în jos și gata... Și-i spiritual, mă, ceva nemaipomenit. Ne întîlnim într-o zi cu o vecină și o vedem cam amărîtă: «Am inmormîntat-o ieri pe bunică-mea». Dar Riki: «Ce era să faceți cu ea? Dacă a murit!» Ha-ha, strașnică, nu?

— Cam macabră.

— N-ai umor, Ghiță... Mai adu niște pa-teuri, amice... Uite, pentru că veni vorba de moarte: dacă miine ar fi să-mi dau duhul — ptiu, ptiu, ptiu! — mor liniștit. Riki al meu se descurcă. Să-l vezi cum tapează. Nu mai spun de mine și de maică-sa, dar are un coleg, un fraier clasa-ntii. A luat de la el o sută de lei. Într-o zi vine ăla la mine, cu o falcă-n cer și una-n pămînt, să-i plătesc datoria. Zic: «Mie mi-ai dat? Răfuiește-te cu Riki». Se duce la el în cameră, habar n-am ce vorbesc, dar după vreo jumătate de oră pleacă. Vine pe-urmă Riki la mine cu gura pină la urechi: «Pop, l-am mai tapat pe fraier de cincizeci de lei!» Ce zici?

— Eu...

— Ah, nu mai face mutra asta de cartof cojit. Aoleu, e aproape zece. Tovarășe, socoteala, te rog... Cit? Da, poft... Ia stai!... Ei drăcie! Unde-oi fi pus banii?... Nici aici nu-s... Dom'le, i-am luat abia azi-dimineață... Și la prînz îi mai aveam... Imediat, tovarășe, ce te grăbești? Cînd ne-ai servit nu te zoreai așa... Îi mai aveam, că i-am arătat și lui Riki... Da, i-am arătat și lui Riki...

— Lasă, Victore, plătesc eu... Ce să-i faci, se descurcă băiatul. Și de ajuns departe, precis ajunge. Din Balta Albă, unde locuiți voi, cite stații de autobuz sint pină la Văcărești?

Desen de A. POCH

— Vindeți în rate?

Goana după obiective militare

Micul sat vietnamez Dong Nghe este un strașnic obiectiv militar. Adică, de fapt, nu mai este obiectiv militar. A fost. Nu mai este nici sat. A fost sat. A fost pe vremea când l-a zărit o formație de 27 avioane decolate dintr-o bază din «sud».

Întii l-au zărit, pe urmă l-au ochit. Pe urmă, avioanele s-au făcut nevăzute. Satul s-a făcut și el nevăzut, intrucit pentru cele câteva zeci de case au fost suficiente cele câteva sute de bombe.

Și cu aceasta, «obiectivul militar» s-a făcut praf, iar autoritățile au dat următoarea simplă explicație:

— Am crezut că acolo se afla un comandament de partizani.

Au crezut că se află, dar nu s-a aflat, fapt pentru care satul a fost distrus. Dar «luptătorii» nu se descurajează pentru atita lucru.

— Nu-i comandament aici? — și-au zis ei — atunci poate o fi în satul vecin.

Așa s-a dezlănțuit atacul asupra satului vecin situat pe coasta unui deal. Din tot satul n-a mai rămas întreg decât dealul, deoarece restul a picat la pământ: bombele și-au făcut efectul.

După cum s-a constatat ulterior, nici aici nu era vreun comandament al cuiva.

Dar curajul escadrelor de bombardament n-a pierit. În curind ele au luat calea oceanului, căutind alte obiective suspecte. N-a trecut mult și «obiectivul» a apărut în apropierea insulelor Buffle. Acolo era o ambarcațiune cu 34 persoane. Câteva minute mai târziu acolo era o ambarcațiune fără 34 persoane, intrucit toți s-au inecat. De altfel și ambarcațiunea s-a dus la fundul oceanului, învinsă prin lupta directă de sus în jos.

Comandamentul însă a dat explicațiile necesare: de pe bordul navei, echipajul a încercat să atace avioanele.

Vă închipuiți și dv. spectacolul: o șalupă pe care se aflau 34 persoane — un fel de barcă mai mare — observă deasupra capului o escadră de bombardiere. Ce le trece prin cap celor de pe șalupă? Să facem escadra praf. De tunuri nici pomeneală, că nu era inzes-trată cu așa ceva. Puști de ase-menea lipseau, pentru că echipajul nu era înarmat. Cu ce or fi încercat să atace avioanele, nu se știe. Poate cu praștia. În orice caz, escadra n-a stat pe gânduri și la «atac» a răspuns cu contraatac. Asta-i.

Acum escadrelor sud-vietnameze au plecat în căutarea de noi suspecti.

Păzea școli, spitale, șalupe și alte obiective militare!...

V.P.

— Forțelor constituționale dominicane le-am pregătit o «formulă de compromis!»...

Desen de V. TIMOC

UN MISTER DE NEPĂTRUNS

Era într-o zi de miercuri ca toate celelalte. Nimic nu părea să amenințe acel banal mijloc de săptămână care venise pe nesimțite și se pregătea să treacă la fel de cuminte. Și iată că, pe neașteptate, s-a transformat într-o dată controversată și într-un obiect de polemică.

Despre ce e vorba? Dl. Chombe, cunoscutul premier congolez, a făcut o mică plimbare prin Europa. S-a oprit la Paris, s-a oprit la Bruxelles și s-a înapoiat la Leopoldville. Și aici se ivește misterul: în drum spre Paris a făcut sau n-a făcut escală în fatidica miercuri la Lisabona?

Chombe spune ba, Salazar spune da. Mai precis, încă din miercuri cu pricina, ziarele portugheze au anunțat — la șase dimineața — că Chombe va *poposi* timp de câteva ore la Lisabona. În aceeași miercuri, radioul portughez a transmis la ora 13 o știre prin care se arăta că a avut o întrevedere cu Salazar. Și tot în miercuri respectivă, ziarele de seară confirmau că Chombe s-a oprit la Lisabona, a discutat cu Salazar și a plecat mai departe.

La început cel în cauză a tăcut chitic, ca și cum nici usturoi n-ar fi mâncat, nici la Lisabona nu ar fi

stat. Peste vreo trei zile a declarat că «e surprins de cele anunțate», fără să menționeze dacă surpriza e plăcută sau neplăcută. După alte două zile a spus că el «nu știe a se fi oprit la Lisabona», ceea ce e o formulare ciudată pînă și într-o gură chombistă. În ziua următoare și-a amintit definitiv că nu a fost acolo și, de atunci încoace, așa o ține: «Nu m-am dus la Lisabona, n-am stat de vorbă cu Salazar, totul e o minciună a autorităților portugheze».

Presa internațională e obișnuită cu minciunile autorităților portugheze. Dar e obișnuită și cu minciunile lui Chombe, astfel încît îi vine foarte greu să dea vreo preferință uneia sau alteia dintre părți. Cu atît mai mult cu cît se știe că șefii de guverne de la Lisabona și Leopoldville sînt în relații mai mult decît amicale și că, în schimbul ajutorului pe care-l dă salazaristilor în reprimarea mișcării de eliberare din Angola, Chombe are dreptul să se folosească de porturile Labito și Matadi din această țară.

Iată de ce misterul rămîne de nepătruns.

N. AURELIU

AMINTIRI GAZETĂREȘTI

— urmare din pag. 3 —

«Facla prezentului». Și numai în tovărășia Căpitanului, mîngîindu-și ciocul lung și subțire, uită de necazurile vieții și-și amintește splendoarea vremurilor apuse.

Se împrietemseră ciudat:

Căpitanul se duse la circ și se gîndea cu melancolie la clownii care se strîmbau jos și poate purtau în suflet o dramă.

La spatele său, un om cărunt și cu ciocul enorm se ridicase pe umerii unor teșchetari și ridea cu hohot, privind la giumbușlucurile lui August Prostul; teșchetarii, infuriați de povara lor, clătinară umerii și trîntiră pe mărunțel în stal, drept în capul pleșuv al unui om cu gitul scurt și barba cafenie.

Era Căpitanul, — iar cel ce căzuse: Corneliu d'Almanzor.

Înduioșat de soarta spectatorului prăbușit care n-avea ce mînca în București și se strecurase în circ fără bilet, Căpitanul făcu rost și lui d'Almanzor de o slujbă la «Facla prezentului». O vreme, o duseră bine. Luară amîndoi o «cameră mobilată» la văduva unui zugrav și împărțeau frățește cei patru lei de la gazetă.

Dar invidia își viri coada și între ei. Scrisori anonime spuneau Căpitanului că d'Almanzor îl sapă la director, că umblă să-l scoată din piine ca ariciul pe sobol.

Într-o zi n-a mai putut răbda:

— Domnule Corneliu d'Almanzor, te rog să nu uiți nici o secundă cine ești, cine sînt, cum m-ai cunoscut și, mai ales, ce-mi datorești!

Iar d'Almanzor, umilit, care poate că simțea o viñă în adîncul conștiinței, își lăsă capul în jos, primind cu resemnare morala prietenului de pîn-acum.

— A treia oară de cînd încerci să-mi distrugi existența! Acum o lună mi-ai vindut cărțile — da! da; nu-ncerca să tăgăduiești, le-ai dus la anticar... și le-ai dat chiar pe cele cu dedicație! Pe cinci parale una. Peste trei zile ai încercat să-mi răpești fidanțata, iar acum bagi intrigi la director, să mă dea afară!

— Domnule Căpitan, cine ți-a colportat asemenea zvonuri, e un infam. Arată-mi-l, te rog, și-i voi cere socoteală!

— Nici o socoteală, domnule Corneliu d'Almanzor! Ești un ingrat care nu meriți nici cel mai mic ajutor și regret că o moarte vitejească nu te-a răpus în pustiile Madagascarului!

La amintirea trecutului, ochii lui d'Almanzor se injectară și glasul său pițigăiat cutremură văzduhul.

— Nici o vorbă mai departe!... De trecutul meu nu permit să se atingă nimeni, măcar cu o floare!... Am fost un colonizator emerit, un erou al rasei albe!

Și s-au despărțit.

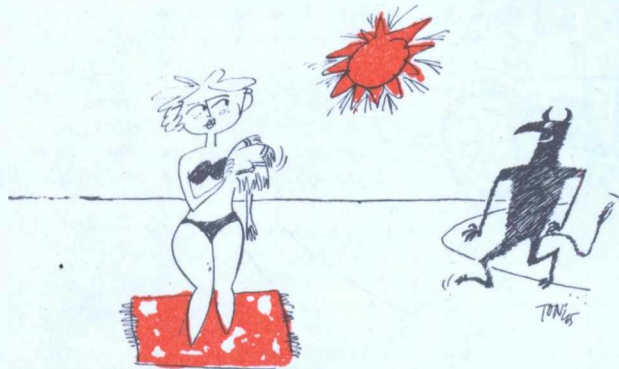
...Trecură cîteva zile. Începură să-și simtă lipsa. Alți prieteni n-aveau. Se gîndea cu melancolie la ceasurile lor bune. Și nu știu cum, într-o zi de primăvară, cînd Franț, circiumarul romantic pusese o ramură de liliac într-un borcan, — Căpitanul rupse o crenguță și apropiindu-se de fostul său amic, pitulăt într-un ungher al redacției, îi spuse, cu duioșie:

— Ține, măi frate, că tot ne fuse nouă plină de spini tinerețea!

LEGĂTURA CU VIAȚA

Desen de I. DAVIDESCU

— Lasă glumele, Nae, și spală-te de nămol!

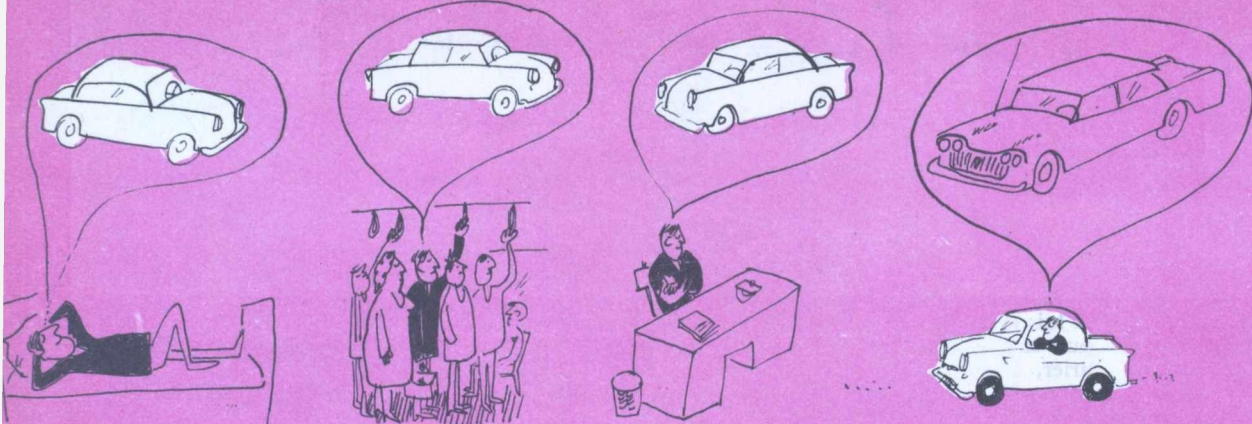
Desen de AVRAM ANTON

— Gata! La anul nu mai vin la mare!! E obositor să vezi ani la rînd aceleași figuri!!!

Desen de N. CLAUDIU

Desen de M. STĂNESCU

FĂRĂ CUVINTE

O pădădie

O pădădie-ajunsă la oraș
Sub o statuie și-a găsit sălaș
Și-i scrise mamei sale de la țară
Că «s-a ajuns», că este floare rară.

La care maică-sa, cu nostalgie,
Vădînd resurse mari de ironie
Răspunse sec: «Așteaptă o furtună
Și nu uita... mai scrie-mi peste-o lună!»

RADU A. RADULIAN

REVANSA BOVLUI

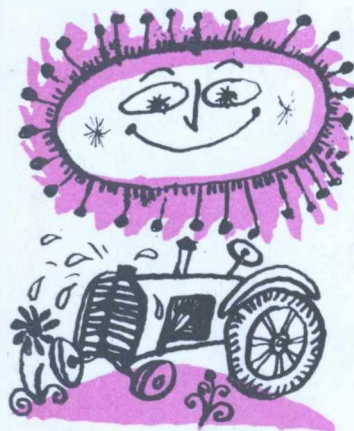
Ne mai avînd pe semne motorină,
Tractorul unei mari gospodării,
La jumătatea brazdei, pe colină,
Mai sforăi un pic și se opri.

Un cal, mușcînd cu ciudă din zăbală,
Se-ntoarse către bou: — Halal fugar!
Privește colo, ditai mătăhală,
Se poticnește-n drum ca un măgar.

Nu pot să-l sufăr! Prea i se năzare
Că nu-l întrece nimenea pe plai,
De cînd l-a tămiat un oarecare
Că-i voinicos cît patruzeci de cai!

— Ba mie, să fi-o spun cinstit, vecine, —
I se împotrivi plăvanul blind —
Grozav îmi place; nu e «bou» ca mine
Care-am muncit chiar cînd am fost flămînd.

C. ARCAȘU

Unii călători monopolizează locurile în vagon-restaurant,
împiedicînd astfel pe alții să ia masa.

— Scuzați, dar în tren se servește în mai multe serii.
— Perfect! Mai adu două sticle: e seria lui nea Vasile!

Desen de FRED GHENĂDES

Desen de B. NAȘCU

— Pleacă omule! Eu nu suport chibiții!...

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat
de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scintilei”

44.601

Răbojul

13 LEI ÎN LOC DE 9,50

Călătoria cu autobuzul I.R.T.A. pe distanța Iași-Rădeni costă 13 lei. Pe distanța, mai scurtă, Iași-Probota, costă numai 9 lei și 50.

Dar personalul de pe autobuzul nr. 50985 (impiegatul Arpa și incasatorul Ciobanu) încasează — și de la pasagerii care merg numai pînă la Probota — tot 13 lei.

Sesizată, I.R.T.A. Iași explică astfel aceste abateri: că, «din cauza aglomerației în autogară, la vînzarea билетelor, s-a dat prioritate persoanelor care călătoreau pe distanțe mai lungi», așa că, în această situație, unii călători au plătit bilete pentru distanțe mai mari, «ca să fie siguri de locuri».

Curios sistem!

Și promite I.R.T.A. Iași că «funcționarii vinovați de aceste abateri vor fi sancționați».

Cu sancționare sau fără, un lucru e clar: că acest procedeu

trebuie să inceteze.

Fiindcă, acest sistem — de autogara Iași — de a fi obligați cetățenii care merg aproape, plătească aceeași taxă ca și cei care merg departe, e un sistem cu care se merge... prea departe.

OMLETĂ FĂRĂ OUA...

...nu se poate.

Deci nu se poate nici să repare ceasornice... fără piese schimb.

Două cooperative meșteșugăre (una din Vaslui și alta din Birla care repară ceasornice, au comanda la fabrica de ceasornice «Victoria» din Arad, diverse piese schimb.

Concomitent, a făcut U.R.C.M. Iași două comenzi întreprinderea din Arad, pentru asemenea piese de schimb, și specificația că aceste comenzi ar lează pe cele făcute direct de că

RĂZBUNAREA

Șeful băgă capul pe ușa biroului, fapt care abătu pe diferitele hirtii întinse «pentru orice eventualitate», o jumătate de duzină de capete.

Era zi de luni și «Rapidul» nu putea fi lăsat chiar așa, de capul lui.

— Simionescule, ai mult de lucru?

— Da, tovarășe șef, îi dau zor cu bilanțul.

— Uite ce te rog dragul meu, dă tu fuga pînă la chioșc și adu-mi ziarul. Urmăresc un material care mi-ar folosi pentru o recenzie.

— Da, sigur, tovarășe șef, se face...

E-te-te dom'le știi că e bine — gîndi Simionescu înciudat, după ce se închise ușa în urma șefului — am ajuns și trepădușul lui: «Simionescule dă o fugă și adu-mi ziarul». Ar fi trebuit să-l pun la punct imediat: «Ia ascultă tovarășe Naumescu, eu nu sint curier, așa că vă rog!» Ce «vă rog», că doar și el e salariat ca mine, «te rog!» «Păi tovarășe Simionescu — continuă el dialogul imaginar — să vedeți... «că așa, că pe dincolo...» «Ce să văd frate, ce să văd? Unde ne trezim aici? De miine poți să-ți cauți altul». «Tovarășe Simionescu, eu vă rog să vă mai gîndiți... pentru un ziar nu se face să ne certăm... Tocmai acum cînd avem mai multă nevoie de dumneavoastră...» «Nimic! Am zis! Poc!!!» (asta era ușa).

Încălzit și furios cum era, «ocuparea» postului de șef în ministerul respectiv, a fost un fleac pentru imaginația lui Simionescu.

Iată-l dar instalat la biroul lui somptuos, cu patru telefoane și călimară Louis XV. Deodată ușa se deschide și în cadrul ei apare făptura ingerească a secretarei.

— Tovarășe Simionescu, întreabă de dumneavoastră un oarecare Naumescu. Doriți să-l primiți?

— Să intre, făcu Simionescu și se cufundă în lectura unei circulare.

Îl simțea pe Naumescu în birou, dar îl lăsa să mai aștepte. Într-un tirău își ridică ochii spre solicitator, care aștepta umil la ușă.

— Bună ziua, tovarășe director, am onoarea să vă salut!

— A, tu erai? (Parcă era mai slab și arăta foarte rău).

— Da, eu... știți... am aflat de avansarea dumneavoastră și...

— Hai mă, lasă introducerile și spune-mi de ce ai venit. N-am decît cinci minute pentru tine.

— Să vedeți...

— Ce să văd mă, ce să văd? (Simțea că-l înbușe furia). Ieși afară Naumescule, pînă nu chem portarul să te scoată afară pe brînci! Ieși!

Nu, nu-i bine, prea l-am dat repede afară. Înapoi! Și ca într-un film derulat, Naumescu apăru din nou în atitudinea lui spășită din pragul ușii.

— Și zi așa mă, (il tutuia cu sete de parcă i-ar fi dat palme)... și zi așa mă Naumescule, ai rămas de căruță, ai?... Păi, de ce măi Naumescule? Ieși afară! Ieși o dată, n-auzi?

Na, iar l-am gonit! Nu rezist să stau nici două minute de vorbă cu el, ca să mă răzbun ca lumea. Dar stai, am eu ac de cojocul tău, Naumescule! Și cît ai bate din palme Simionescu se trezi stînd la

catedră. Era profesorul de latină, spaima școlii. În clasă liniște de mormînt.

— Elevul Naumescu la lecție!

Din ultima bancă se ridică Naumescu, palid și tremurînd ca frunza.

— Ce-am avut pentru astăzi?

— Pentru astăzi am avut...

— Iar ai venit cu lecția neînvățată? Iar?... Pînă cînd, Naumescule, pînă cînd? Și cu virful creionului caligrafie un 2 roșu cît toată pagina catalogului. Apoi pronunță grav verdictul:

Eliminat pe două săptămîni!

— Ce faci, Simionescule, nu mai vii cu ziarele acelea o dată? Se auzi vocea șefului.

Trezindu-se din visul lui desfătător, Simionescu luă poziția de drepti.

— Imediat, tovarășe Naumescu, imediat, uitați chiar acum plec după ele.

— Bine mă Simionescule, pînă acum puteai fi aici de zece ori.

— Zbor, tovarășe șef! Într-un minut sint înapoi! Și punîndu-și balonul din mers, Simionescu ieși ca o furtună pe ușă.

Portarul rămase privind lung după el cum gonia spre chioșc, ciocnindu-se de oameni. Apoi, adresîndu-se pompierului de serviciu:

— Ce-o fi avînd bre tovarășul Simionescu al nostru în fiecare dimineață?

— Iar a ieșit furios?

— Iar. Și știi ce zicea cînd a trecut prin fața gheretei?

— Ce?

— Nu mai merge așa! Miine îl calc cu tramvaiul!

SIHARU SERGIU

Unii jucători vîrstnici sînt menținuți în primele garnituri pe motiv că tehnica lor este folositoare echipei.

BĂTRÎNUL: — Tinere, tehnica e totul! Spune dacă poți să «conduci» și tu astfel balonul!

Desen de AL. CLENCIU

cooperativele în subordine din regiune.

Și întreprinderea «Victoria» din Arad s-a conformat: a livrat numai piesele de schimb comandate de U.R.C.M. Iași.

Rezultatul: ceasornicăriile din Vaslui și Birlad n-au reparat ceasornicele cetățenilor aduse la reparat.

Cauzele... rezultatului de mai sus: U.R.C.M. Iași nu s-a grăbit să repartizeze și cooperativei din Vaslui și Birlad ceva piese de schimb din cele primite de la Arad, și nici întreprinderea «Victoria» din Arad nu a înștiințat cooperativele ceasornicăriști din cele două orașe că le-a anulat comenzile și să ceară piese de la Iași.

Așa că acum, cînd îi urezi unui vasluian sau unui birlădean: «Să fie într-un ceas bun!», îți răspunde: «Caută altceva, că la noi urarea asta nu merge! S-a anulat! N-avem

piese de schimb!»

REPARAȚIE URGENTĂ: ÎN DOI ANI

Sfatul popular al raionului Panciu (regiunea Galați) a dat la reparat — în anul... 1963 — șapte pompe de incendiu («pompe manuale P.C.I.») la întreprinderea «Filimon Sirbu» din Focșani.

Dar cînd, ulterior, întreprinderea «Filimon Sirbu» s-a comasat cu I.O.I.L., «Mobila», tot din Focșani, «s-a neglijat să se întocmească și un document pentru predarea pompelor», așa că ele s-au cam rătăcit și a trecut oarecare vreme pînă să fie regăsite.

Urmarea: repararea celor șapte pompe a durat pînă în 1965, adică... doi ani.

Ca să vezi. Cu ocazia comasării s-a neglijat documentul, s-au rătăcit pompele, dar birocrația nu s-a rătăcit. Pe ea au comasat-o.

CONTABILITATE CU PERISABILITATE

În cadrul cooperativei de consum Florești (din raionul Cimpina) funcționează 30 de unități comerciale.

La aceste unități s-au efectuat, în patru luni, patru controale, constatîndu-se de fiecare dată, la unele unități, diverse lipsuri în gestiuni, și din ce în ce mai mari.

Ultimul control a fost o «verificare economico-financiară de fond» pe întreaga cooperativă Florești, constatîndu-se, pînă la urmă, că cele mai multe dintre aceste lipsuri au fost înlesnite de modul — foarte... generos și foarte ușur — în care tovarășul Mindreanu, contabilul-șef al cooperativei, a proba gestionarilor... perisabilitatea.

Perisabilitate se cheamă (în termeni mai pe înțelesul... contabililor-șefi) posibilitatea legală de a li se scade gestionarilor, unele lipsuri, în limitele anumitor procente, pentru mărfuri care se presupune că — în cursul transportării, al depozitării și al vinzării — se mai risipesc parțial, sau, cînd e vorba de textile, mai... intră la apă.

Dar, pasămite, tovarășul contabil-șef aproba... perisabilitate și cînd nu intrau textilele la apă.

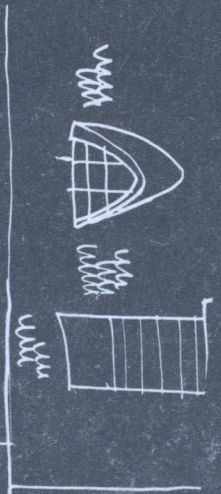
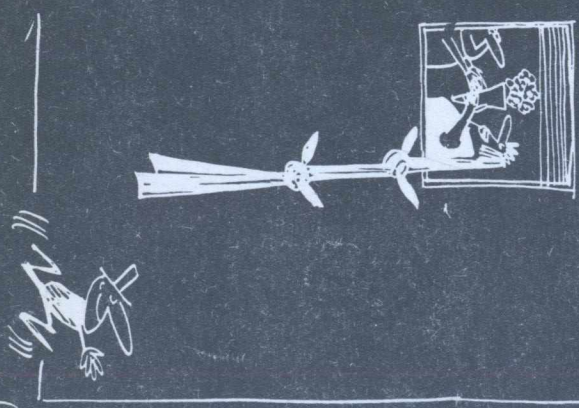
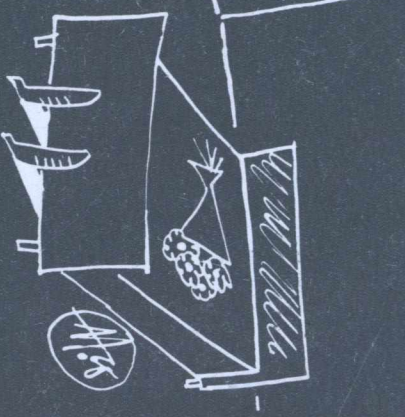
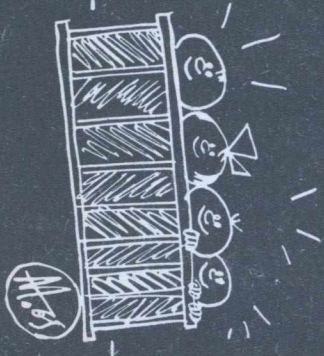
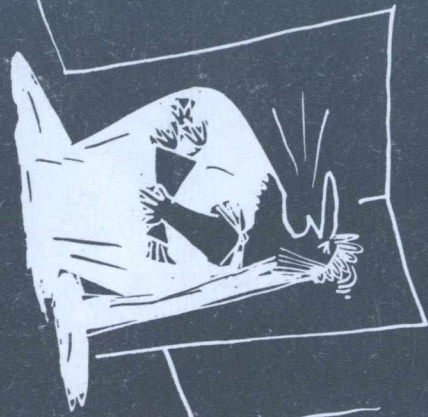
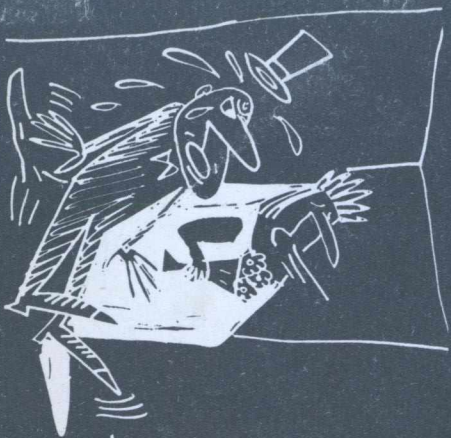
Consecința: tovarășul contabil-șef Mindreanu «a fost scos din funcție, ca necorespunzător».

Morala: cînd se aprobă perisabilitate fără să intre la apă marfa, intră la apă contabilul-șef.

C. CRISTOBALD

"Muzicii"

— Stii, dragă, eu încă nu ti-am mărturisit totul!!!

MS

Sevil Lera Yanqachi

